

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudců Jana Kratochvíla (soudce zpravodaj) a Tomáše Langáška ve věci žalobkyně: **Galmet trade, spol. s r. o.**, sídlem Březové hory 530, Příbram, zastoupené daňově poradenskou společností ARIADNA, s. r. o., sídlem Nademlejská 5, Praha 9, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. 54541/18/5200-11432-711891, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, č. j. 51 Af 3/2019-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 4 114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce společnosti ARIADNA, s. r. o.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně v rozhodném období (rok 2009) obchodovala s cennými kovy.

[2] Finanční úřad v Příbrami (správce daně) dne 20. 8. 2012 dodatečným platebním výměrem žalobkyni doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009. Důvodem bylo, že neuznal jako daňově uznatelné některé výdaje žalobkyně ve

smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Mimo jiné se jednalo i o výdaje za dodávky stříbra od společnosti Maren s.r.o.

[3] Žalobkyně jako daňově uznatelné uplatňovala náklady za celkem sedm faktur z října a listopadu 2009, které vystavila společnost Maren za dodávky stříbra. Na základě provedeného dokazování správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně faktické dodání dodávky neprokázala.

[4] V rámci odvolacího řízení žalobkyně navrhla provést jako důkaz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2015, sp. zn. 56 T 11/2013. V tomto rozsudku městský soud shledal jednatele a jediného společníka společnosti Maren vinného ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1,3 trestního zákoníku. Ten spáchal tím, že v úmyslu zkrátit daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září, říjen a listopad roku 2009 nepodal priznání k DPH. V rámci skutkové věty výroku městský soud uvedl, že společnost Maren v tomto období uskutečnila zdanitelná plnění dodávek stříbra pro žalobkyni jako odběratele a vystavila k nim výše zmíněných sedm faktur.

[5] Žalovaný se však tímto rozsudkem trestního soudu odmítl zabývat. Poukázal na to, že trestní řízení a daňové řízení jsou samostatná a mají odlišný smysl a účel. Doměření daně není spácháním trestného činu nikterak podmíněno. Neunesení důkazního břemene daňovým subjektem nelze nahradit rozsudkem týkajícím se jiného subjektu, v jiném typu řízení a na jiné dani.

[6] Krajský soud žalobě žalobkyně vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, neboť při posouzení uznatelnosti nákladů od deklarovaného dodavatele Maren bez adekvátních důvodů odmítl provést dokazování trestním rozsudkem.

[7] Krajský soud poznamenal, že trestní soud přímo ve skutkové větě výroku rozsudku uvedl, že společnost Maren uskutečnila zdanitelná plnění, k nimž vystavila faktury, jež jsou předmětem i nynějšího daňového řízení. Není podstatné, že šlo o kontext jiné daně. Může se sice lišit okamžik převodu vlastnického práva, jenž je rozhodný pro daň z příjmů, od data uskutečnění zdanitelného plnění, jež je rozhodné pro DPH, nelze však popřít, že dodal-li Maren zboží žalobkyni z hlediska DPH, dříve či později jej také dodal z hlediska daně z příjmů.

[8] Podle krajského soudu výrok trestního rozsudku sice nezavazuje žalovaného k určitému výsledku jím vedeného řízení přímo, jedná se však o závazné řešení bezprostředně související předběžné otázky ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný tak byl na základě žalobkyní předloženého pravomocného odsuzujícího trestního rozsudku povinen bez dalšího vyjít z toho, že společnost Maren žalobkyni dodala zboží na uvedených fakturách a mohl nanejvýše uvážit o těch rozdílech, jež mohou plynout z odlišné právní úpravy DPH oproti dani z příjmů. Nebyl však oprávněn skutkové a právní závěry trestního soudu přehodnocovat, nebyl-li daný rozsudek zrušen, či nedošlo-li k posunu takových závěrů v rámci obnovy trestního řízení.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. Namítal, že skutková zjištění trestního řízení pro něj nejsou závazná, neboť se nejedná o předběžnou otázku ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu. Vázanost správce daně trestním rozsudkem je pouze v otázce viny a trestu, nikoliv tím, zda zboží bylo skutečně dodáno deklarovaným dodavatelem. Navíc předběžná otázka může být pouze právní otázka, nikoliv skutkové závěry.

[10] Žalovaný také namítl nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost. Z rozsudku krajského soudu není zřejmý závazný právní názor.

[11] Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení

[12] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že neshledal, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Krajský soud jednoznačně formuloval svůj právní názor, že výrok rozsudku trestního soudu ohledně uskutečnění dodávek od společnosti Maren je pro žalovaného závazný. To vyplývá jak z odůvodnění rozsudku v bodech 160-166, tak z rekapitulace závazného právního názoru v bodě 194. V bodě 194 jasně uvádí, že z rozsudku „ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu závazně pro daňové řízení plyne závěr, že společnost Maren žalobci sporné zboží dodala“. O závaznosti trestního rozsudku krajský soud hovoří konkrétně v bodě 165 a 166 rozsudku.

[13] Pokud žalovaný poukazuje na bod 167 rozsudku, v něm uvedený právní názor není s právě uvedenými závěry nijak v rozporu. Zde krajský soud zmiňuje, že v jiné věci žalobkyně již také rozhodl o tom, že konkrétní dodávka stříbra, o které je spor i v tomto řízení, pro žalobkyni uskutečnila společnost Maren.

[14] Nejvyšší správní soud se nyní bude věnovat hlavní kasační námitce, tedy otázce, zda je žalovaný vázán výše zmíněným trestním rozsudkem. Krajský soud rozhodl, že jde o tzv. předběžnou otázku, o které rozhodl trestní soud, a orgány finanční správy jsou jeho rozhodnutím podle § 99 odst. 1 daňového řádu vázány.

[15] Ustanovení § 99 daňového řádu upravuje, jak má orgán finanční správy nakládat s tzv. předběžnými otázkami, které se v řízení vyskytnou:

- (1) *Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.*
- (2) *Správce daně si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*

[16] Odstavec 1 citovaného ustanovení zakotvuje obecné pravidlo pro všechny druhy předběžných otázek. Odstavec 2 je poté speciálním ustanovením pro tam zmíněné druhy předběžných otázek.

[17] Úvodem Nejvyšší správní soud poznamenává, že by tento případ nastoluje otázku vázanosti trestním rozsudkem, krajský soud správně neaplikoval § 99 odst. 2 daňového řádu. V dané věci trestní soudy nerozhodovaly o trestném činu žalobkyně či jejich statutárních orgánů (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 10 Afs 43/2020-35, bod 23). Pro meritum věci, které žalovaný řešil, tedy zda žalobkyně prokázala faktické dodávky stříbra, není otázka, zda její dodavatel spáchal trestný čin podstatná. Zbývá však posoudit, zda krajský soud nepochybil, pokud na věc aplikoval § 99 odst. 1 daňového řádu.

[18] Civilní procesualistika jako předběžnou, či prejudiciální otázku označuje otázku „*po existenci nějaké právní skutečnosti, jejíž rozhodnutí je nutným předpokladem rozhodnutí ve věci samé, na prejudiciální otázce závislé, a která je současně způsobilá být samostatným předmětem jiného řízení*“ (Winterová, A., citováno v Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 411). V jiném vyjádření jde o „*takové otázky, které nejsou předmětem konkrétního řízení, ačkoliv by o nich samostatný proces (nejen civilní) mohl probíhat, a jejichž vyřešení je zároveň nezbytným předpokladem pro rozhodnutí procesního soudu o věci samé*“ (Lavický, P. Komentář k § 135. In: Lavický, P. a kol. Občanský soudní řád (§ 1 až 250l). Řízení sporné. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016).

[19] Předběžná otázka v daňovém řízení je upravena v § 99 odst. 1 daňového řádu. Podle něj „*vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám.*“ První věta tohoto ustanovení se zdá být formulována natolik široce, že se týká všech otázek, které se v řízení vyskytnou. Rozdíl vynikne ve srovnání se správním řádem. Ten v § 57 odst. 1 předběžnou otázku definuje jako otázku, na jejímž vyřešení závisí vydání rozhodnutí a již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout. Tím správní řád dopad tohoto ustanovení omezuje nejen podmínkou, že rozhodnutí na vyřešení této otázky závisí, ale také podmínkou, že správnímu orgánu ji nepřísluší rozhodnout. Tedy správní orgán, který vede řízení, není příslušný k věcnému rozhodnutí takové otázky (viz Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2001, s. 232).

[20] Podle Nejvyššího správního soudu se však i § 99 odst. 1 daňového řádu týká otázek, které není daný správní orgán obecně příslušný rozhodnout a o kterých by mohlo probíhat jiné samostatné řízení. To vyplývá z druhé věty tohoto ustanovení. Ta mluví o ostatních otázkách, „*o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci*“. Tím kvalifikuje rozsah pojmu otázka i v první větě. Věta první i druhá totiž mluví o stejných otázkách. První věta upravuje situaci, kdy o takové otázce již jiný orgán rozhodl, a druhá věta situaci, kdy nerozhodl.

[21] Na závěru, že § 99 odst. 1 daňového řádu upravuje předběžné otázky, kterými jsou otázky, k jejichž řešení je příslušný jiný orgán, se shodují komentáře k daňovému řádu. Podle jednoho z komentářů podmínkou použití tohoto ustanovení je, že jde o otázku,

pokračování

k jejímuž řešení je „dána pravomoc zcela jiného správního orgánu nebo téhož správního orgánu (správce daně), ale v jiném řízení s jiným předmětem, případně soudu v některém ze soudních typů řízení“ (Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K. a Žišková, M. Daňový řád. Komentář. Komentář k § 99. Praha: Wolters Kluwer, 2011). Jiný komentář uvádí: „předběžnou (prejudiciální) otázkou je taková otázka, jejíž řešení nepřísluší orgánu, který ve věci rozhoduje, ale o které je nutno si učinit úsudek, aby vůbec ve věci mohlo být rozhodnuto“ (Matyášová, L., Grossová, M. E. Daňový řád s komentářem a judikaturou. 2. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2015, komentář k § 99). Další uvádí: „Může nastat situace, kdy při správě daní vyvstane otázka, k jejímuž řešení je příslušný jiný orgán veřejné moci. Přitom vyřešení této otázky je pro účely daňového řízení nezbytné. V takovémto případě jde o tzv. předběžnou otázku“ (Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kol. Daňový řád. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 465).

[22] Z právě uvedených doktrinárních výkladů vyplývá, že předběžná otázka je charakterizována následujícími znaky: a) jde o otázku, jejíž vyřešení je nezbytné pro rozhodnutí ve věci, b) tato otázka není přímo předmětem řízení, c) může být samostatným předmětem jiného řízení a d) rozhodnutí o ní přísluší jinému orgánu veřejné moci.

[23] V nyní posuzované věci trestní soud rozhodl, že společnost Maren uskutečnila sporná zdanitelná plnění pro žalobkyni. Žalovaný však trvá na tom, že tímto skutkovým zjištěním není vázán. Nejvyšší správní soud s žalovaným souhlasí, protože v dané věci trestní soud vůbec nerozhodoval o předběžné otázce ve výše uvedeném smyslu.

[24] Daňové orgány v nyní posuzovaném řízení vystupovaly jako správci daně v oblasti správy daní. Správa daně je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Otázka správného zjištění a stanovení daně je tedy v působnosti žalovaného a za tímto účelem vedl daňové řízení, na které navazuje nyní posuzovaná kasační stížnost. V rámci této své působnosti posuzoval, zda žalobkyně prokázala faktické dodávky stříbra od společnosti Maren, které uplatňovala jako daňově uznatelné náklady podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Posuzoval tedy otázku, která je vlastním předmětem daného řízení. Předmětem daňového řízení bylo správné stanovení daně, což znamená posouzení příjmů a výdajů podle příslušných ustanovení zákona o daních z příjmů, včetně § 24. Zároveň nejde o otázku, u které by správce daně mohl iniciovat jiné, samostatné řízení.

[25] Z právě uvedeného vyplývá, že trestní soud v nyní posuzovaném případě nerozhodl předběžnou otázku. Otázka faktického uskutečnění plnění je přímo předmětem daňového řízení, které spadá do působnosti správce daně a žalovaného. Nejde tak o otázku, jejíž rozhodnutí přísluší jinému orgánu veřejné moci a nejde ani o otázku, o které by se mohlo vést jiné samostatné řízení. Jelikož se nejedná o předběžnou otázku, neuplatní se § 99 odst. 1 daňového řádu. Krajský soud tedy pochybil ve svém závěru, že žalovaný je rozhodnutím trestního soudu vázán s odkazem na § 99 odst. 1 daňového řádu.

[26] Krajský soud své rozhodnutí opřel také o dva rozsudky Nejvyššího správního soudu. Tyto však nejsou pro nyní posuzovanou věc přílehlavé. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 6 Afs 257/2017-31 trestní soud ve výroku rozhodl, že pachatel trestného činu zkrácení daně byl skladovatelem, tedy poplatníkem spotřební daně u konkrétních lihovin. Nejvyšší správní soud uvedl, že orgány finanční správy jsou

v daňovém řízení vedeném ohledně daňových povinností tohoto pachatele vázány touto skutkovou větou rozsudku trestního soudu. V dané věci tedy šlo o vázanost výrokem odsuzujícího rozsudku trestního soudu vydaného vůči stejné osobě, se kterou bylo vedeno řízení daňové. Jednalo se tedy o předběžnou otázku ve smyslu § 99 odst. 2 daňového řádu. Proto byl orgán finanční správy rozhodnutím jiného orgánu veřejné moci o této otázce vázán. Z tohoto rozhodnutí však nevyplývá nic pro výklad § 99 odst. 1 daňového řádu, který v nyní posuzovaném případě aplikoval krajský soud.

[27] V rozsudku č. j. 2 Afs 306/2017-30 Nejvyšší správní soud rozhodl, že orgány finanční správy jsou vázány výrokem trestního rozsudku, že otec stěžovatelky byl povinen odvést do státního rozpočtu spotřební daň v určené výši. Tato okolnost však nebyla v daňovém řízení vůči stěžovateli sporná a nebyla předmětem řízení. Předmětem řízení bylo, zda stěžovatelka za tuto daň odpovídá společně a nerozdílně se svým otcem. Pro tento účel nebyl trestní rozsudek rozhodný. Nejvyšší správní soud podotkl, že pravomocné odsouzení otce stěžovatelky nemá na daňovou povinnost stěžovatelky vliv (bod 15). Nešlo tedy o předběžnou otázku, neboť nebyla pro rozhodnutí ve věci podstatná. Z tohoto rozsudku tedy také nelze dovodit vázanost orgánu finanční správy rozsudkem trestního soudu podle § 99 odst. 1 daňového řádu o otázce, která je vlastním předmětem daňového řízení a spadá do působnosti správce daně.

[28] V nyní posuzované věci se tak plně uplatní judikatura Nejvyššího správního soudu, že trestní a daňové řízení jsou řízeními odlišnými, ať už co do předmětu nebo okruhu účastníků. Orgánům finanční správy a orgánům činným v trestním řízení zákonodárce svěřil kompetence v různých právních odvětvích, na základě jim vlastních procesních a hmotněprávních pravidel (trestní předpisy a předpisy daňové). Trestní řízení a řízení daňové, respektive jejich výsledky, nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti *de iure* ani *de facto*. Ačkoliv jsou v praxi často vedeny oba druhy řízení pro týž skutek, výsledky bývají mnohdy zcela rozdílné. Pro výsledek daňového řízení není totiž rozhodující skutečnost, že daňový subjekt spáchal či nespáchal nějaký trestný čin. Daňové právo není trestním právem. Svět daňového a trestního práva je oddělený, podmínkou doměření daně rozhodně není zjištění daňového trestného činu. Postupy orgánů činných v trestním řízení a správce daně se nepodmiňují. Závěry činnosti orgánů činných v trestním řízení nelze bez dalšího mechanicky vtahovat do daňové sféry, byť se v základu může jednat o stejnou nebo související obchodní operaci (rozsudek ze dne 30. 11. 2009, č. j. 8 Afs 86/2008-95; rozsudek ze dne 25. 4. 2012, č. j. 2 Afs 33/2011-78; rozsudek ze dne 5. 8. 2020, č. j. 10 Afs 43/2020-35, body 20-24).

[29] Z právě uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právní názor krajského soudu, že žalovaný je vázán rozhodnutím trestního soudu, že žalobkyně sporné dodávky stříbra od společnosti Maren skutečně obdržela, je chybný. Přesto nepřistoupil ke zrušení rozsudku krajského soudu. Výrok tohoto rozsudku je totiž ve výsledku správný. Chybou žalovaného nebylo, že se domníval, že rozsudkem trestního soudu není vázán, ale to, že jej vůbec nezohlednil při vyhodnocování skutkového stavu případu. V tomto ohledu je tedy správný názor krajského soudu, že se „žalovaný nedostatečně a nesprávně vypořádal s navrženým důkazem - trestním rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 56 T 11/2013“. Rozhodnutí žalovaného tak trpí vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

pokračování

[30] Je nutno zdůraznit, že být rozhodnutí trestního soudu není v dané věci rozhodnutím o předběžné otázce, a žalovaný jím tedy není vázán ve smyslu § 99 odst. 1 věty první daňového řádu, platí, že se jedná o rozhodnutí orgánu veřejné moci o otázce, která je podstatná i pro rozhodnutí žalovaného. Už jen s ohledem na princip právní jistoty nelze aprobovat situaci, kdy orgán veřejné moci zcela ignoruje učiněné závěry jiného orgánu veřejné moci o stejné věci. Naopak je jeho povinností se s existencí dřívějšího rozhodnutí vypořádat a reagovat na jeho obsah a z něj plynoucí závěry.

[31] Podle § 93 odst. 1 daňového řádu *lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem.*

[32] Jako důkazní prostředek lze tedy použít cokoliv, co povede ke zjištění skutečného stavu věci. Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zdůrazňuje, že důkazní prostředky z trestního řízení jsou v řízení daňovém použitelné (viz např. rozsudek č. j. 6 Afs 257/2017-31, bod 13). Tím spíše může být důkazním prostředkem v daňovém řízení konečné rozhodnutí trestního soudu.

[33] V nyní posuzované věci žalobkyně v odvolacím řízení žalovanému předložila jako důkaz rozsudek trestního soudu. V tomto rozsudku trestní soud rozhodl, že sporné dodávky, u nichž správce daně dospěl k závěru, že jejich faktické uskutečnění žalobkyně neprokázala, dodavatel uskutečnil. Trestní rozsudek měl tedy potvrzovat skutečnost, že žalobkyně dodávky fakticky přijala, což je otázka zásadní pro rozhodnutí ohledně její daňové povinnosti, tedy pro rozhodnutí ve věci samé.

[34] Žalovaný tedy pochybil, pokud z trestního rozsudku odmítl vyvodit jakékoliv skutkové závěry s odůvodněním, že není pro něj závazný. Být rozhodnutím vázán a rozhodnutí provést jako důkaz a činit z něj skutkové závěry společně s ostatními důkazy, jsou dvě odlišné věci. Nejvyšší správní soud s žalovaným souhlasí, jak vysvětlil výše, že v této věci není trestním rozsudkem vázán. Avšak jde o důkaz, který může napomoci zjištění skutečného stavu věci. Jako takový se žalovaný měl zabývat jeho obsahem a zohlednit jej při činění skutkových závěrů. V tomto ohledu má žalovaný stále možnost v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyvrátit věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost tohoto důkazu. To však případně bude vyžadovat pečlivou argumentaci žalovaného podloženou přesvědčivými důkazy. Je však závažnou vadou řízení, pokud správní orgán odmítne zohlednit relevantní důkaz, který může zásadním způsobem ovlivnit rozhodnutí ve věci. O to více v situaci, kdy důkaz předloží účastník, kterého tíží důkazní břemeno.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední soudního řádu správního).

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 soudního řádu správního. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve

věci neměl úspěch. Naopak žalobkyně měla ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení jí tedy náleží.

[37] Výše náhrady nákladů řízení přiznané žalobkyni je představována odměnou zástupce žalobkyně. Pro určení výše nákladů spojených se zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 soudního řádu správního vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce žalobkyně učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele. Za tento úkon náleží zástupci žalobkyně odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, a to ve výši 3 100 Kč. Odměna se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a o DPH v sazbě 21 %. Celkem je tedy stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4 114 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu